

Τοῦτο βεβαιοῦται καὶ ὑπὸ τῆς παραδόσεως, καθ' ἣν ὑπῆρχον ἐνταῦθα ἵπποφορβεῖα, καὶ ἔνεκεν αὐτῶν κατεσκευάσθησαν σταῦλοι, ἀνωρύχθησαν δὲ φρέατα, πρὸς ποτισμὸν τῶν ἵππων.¹

Οἱ σταῦλοι οὗτοι, τουρμιστὶ *Τάβλα*, κατὰ τὴν παράδοσιν, ἔδωκαν ἀφορμὴν εἰς τὸ ὄνομα *Τὰ-Ταῦλα*, μεταβληθὲν ἀκολούθως ἐν τῇ γραφῇ εἰς *Τατάβλα* καὶ *Ταταῦλα* *Τατάβουλα* καὶ *Τατάουλα*.

Ἐν Καταλόγῳ τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως (1604) ὑπὸ Α. Πατεράκη ἀναγράφεται *Ταταβούλα* (§ 20).

Ἐν σημειώμασιν ἐν ἀρχαίοις χειρογράφοις *Εὐαγγελισταρίοις ταούλα* (1647) καὶ *τάουλα* (1663) (§ 27).

γαδακίων Ἄτ-Ταῦλα κλπ. φαίνονται ἡμῖν εἰκασίαι, μὴ δυνάμεναι νὰ στηριχθῶσιν ἐπὶ σοβαρᾶς βάσεως.

1. Ἐκ τῶν φρεάτων τούτων σώζονται σήμερον τρία, κείμενα ἔξωθεν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Δημητρίου (ΒΒΔ), ἔξ ὧν τὸ Ἀνατολικότερον παρὰ τὸ Ἄραράτ ὀνομάζεται Πηγάδα, ὅπου καταλήγει ἡ ὁδὸς *Κουγζουλάρ*. Ἄλλο φρέαρ, ὅπερ βορειότερον τῶν ἄνω κεῖται, ἐστὶ μεταγενέστερον, κτισθὲν παρὰ τοῦ Βασιλάκη κάλφα Ἰωαννίδου, ὡς δηλοῦται ἐκ τῆς περὶ τὸ χεῖλος αὐτοῦ ἐπιγραφῆς ἐχούσης ὡς ἑξῆς:

«Φρέαρ δημόσιον Ἁγίου Δημητρίου δαπάνῃ Β. Ἰωαννίδου 1869.» Ἄξιον δὲ σημειώσεώς ἐστίν, ὅτι τὰ νοτιότερον κείμενα δύο φρέατα, συγκοινωνοῦσι δι' ὑπογείου ὕδραγωγείου, ὕψους 1,50 μέτρον περίπου, πρὸς ἄλληλα καὶ πρὸς ἕτερα τέσσαρα φρέατα, κείμενα ΒΔ ἐντὸς τοῦ Νεκροταφείου τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου.

Τοῦτο ἐξηκριβώθη καὶ δι' ἐρευνῶν ὑπὸ κατελθόντων εἰς τὸ ὕδραγωγεῖον, ὅπερ λέγεται ὅτι προχωρεῖ ΒΑ μέχρι τοῦ ἐν *Σινέμ-κιοῖ* χειμάρρου *Ἰκινδξὶ μπιλετζίκ-δερε*, ὅπου σχηματίζει τὴν πηγὴν τῆς μικρᾶς *Ἀκάρτσας* (§ 9).

